

Si nosaltres no volem trencar-lo... Qui ens podrà separar de l'amor de Crist?

La nostra amistat és una corda lligada per un nus; Crist

a prop

Butlletí quadrimestral de la Comunitat de Jesús
Febrer 2022 - Núm. 77 Any 26

**“Katonda akukume”
Déu us beneeixi**

**Petite Soeur Magdeleine,
“Venerable”**

**Carles de Foucauld:
“un sant malgrat ell”**

**Lloança a Déu
Estanislau M. Llopart**

Hay un tiempo para todo...

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Núm. 77
Febrer 2022
Any 26

Butlletí quadrimestral

Edita :
COMUNITAT DE JESÚS
C/ Joan Blanques, 10
08012- BARCELONA
Tel. 932134110

e-mail:
secretariacomunitatdeje-
sus@gmail.com

web:
www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal:
T-1538/97

“Més a prop” butlletí informatiu de la
Comunitat de Jesús no comparteix
necessàriament les opinions dels
seus col·laboradors.

03
Des del Grup de Servei

04
Vida de Comunitat

06
A fons
Carles de Foucauld, “un sant malgrat ell”

10
Ens diuen
Agradecimiento
Hay un tiempo para todo...
P. S. Magdeleine, “venerable”
“Katonda akukume”. Déu us beneeixi
La part pendent de viure de la BONA NOTICIA
José nos sonrie desde su rincón
Bon Nadal a tots els nostres amics cristians
Un record de Josep Soler Amigó

18
Llegint a...
Presentació del llibre: Temps agraït pel testimoniatge de Ch F

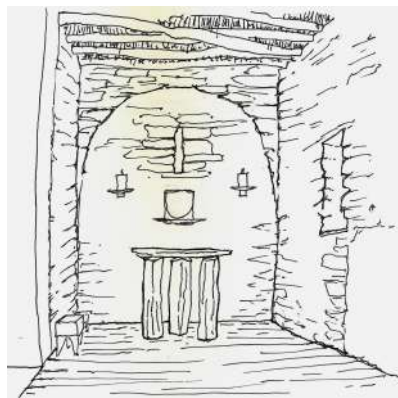
20
Passant página
Temps agraït
Lloança a Déu

22
El racó de la mussa
El bosc dels tions
El hermano inacabado. Carlos de Foucauld
Una pel·lícula
La cuinera misteriosa

24
Sigfrid

«Contemplem els sants, però no ens quedem en la seva contemplació. Contemplem amb ells Aquell a qui la contemplació li va ocupar la vida. Aprofitem els seus exemples, [...] prenem de cadascun el que ens sembli més conforme a les paraules i els exemples del Nostre-Senyor Jesús, el nostre únic model veritable, fent així ús de les seves lliçons, no per imitar-les, sinó per imitar millor Jesús»

Carles de Foucauld
Meditació sobre l'Evangeli segons sant Mateu, 1,19-24

Des del Grup de Servei

Us proposem una reflexió sobre la recent homilia del papa Francesc del diumenge 23 de gener de 2022: *La Paraula ens porta a l'home, junt amb el testimoni profètic de Carles de Foucauld, ara que s'apropa la data de la celebració de la seva canonització.*

Hem de viure l'evangeli encarnat en les necessitats del dia a dia dels nostres veïns i germans de comunitat amb una paraula d'afecte, una ma estesa o una ajuda concreta, compartint les alegries, els mals moments econòmics, de salut o pèrdues de persones estimades. Així *"descobrirem que Déu és amor compassiu i vencerem la temptació de tancar-nos en una religiositat sacra, que es redueix a un culte exterior, que no toca ni transforma la vida"*, ens diu Francesc.

Ara que l'Església el proclama sant, Carlos de Foucauld és una veu profètica per l'Església d'avui, quan ens diu que viure l'evangeli passa pel diàleg i el compartir amb l'altre, l'altre que ens acull i nosaltres que el podem acollir. Sentint que tots som pobres i necessitats de consol i salvació ens diu; *"No buscar gaire a fer conversions, sinó estimar, ser bo, ser virtuós, establir un contacte estret amb la gent..."*

Conscient que els tuaregs són musulmans i una proclamació directa de l'Evangeli no és possible, vol que allà on les paraules de l'Evangeli no "parlen", cal fer parlar una vida segons l'Evangeli

Continua dient Francesc: *"La Paraula ens impulsa a sortir fora de nosaltres mateixos per a posar-nos en camí a l'encontre dels germans amb l'única força humil de l'amor alliberador de Déu."* Amb l'anhel de transparentar Jesús amb la seva vida, a Carles de Foucauld l'amor de Jesús li ha abrusat el cor i vol que abrusés també el cor dels seus veïns i amics tuaregs. Conscient que els tuaregs són musulmans i una proclamació directa de l'Evangeli no és possible, vol que allà on les paraules de l'Evangeli no "parlen", cal fer parlar una vida segons l'Evangeli. En referència a Jesús diu Francesc: *"No va venir a donar una serie de normes o a oficiar alguna cerimònia religiosa, sinó que va baixar als carrers del món per a trobar-se amb la humanitat ferida, per acariciar els rostres marcats pel sofriment, per a sanar els cors trencats, per alliberar-nos de les cadenes que ens empresonen l'ànima."*

Si vivim amb profunditat la Paraula de Déu, posarà en crisis les nostres justificacions i renovarà la nostra manera de viure, al revelar-nos el veritable rostre de Déu a través dels altres. I posarà al descobert les nostres contradiccions entre el que diem i el que fem, sense deixar-nos tranquils davant la fam, les injustícies i el patiment dels més febles.

Davant les temptacions de la rigidesa de l'Eglèsia i de qualsevol vida comunitària com la nostra, ens cal ser creatius, donar respostes generoses a les realitats que ens envolten i viure la força transformadora de l'evangeli. Si el llegim i el meditem cada dia, sentirem que ens invita a sortir al descobert, unint el culte i la pregària amb l'atenció de l'altre, com ens recorda Francesc: *"La Paraula que s'ha fet carn (cf. Jn 1,14) vol encarnar-se en nosaltres. No ens allunya de la vida, sinó que ens introdueix a la vida, en les situacions de tots els dies, en l'escolta dels sofriments dels germans, del crit dels pobres, de la violència i les injustícies que fereixen la societat i el planeta, per a no ser cristians indiferents sinó laboriosos, cristians creatius, cristians profètics."*

**Nadal
2021**

Vida de Comunitat

16 i 17 octubre Celebració del recés de comunitat a Tarrés amb ponències d'Emma Martínez Ocaña sobre el tema. "El jo psíquic i emocional. Estimar. Perdonar". Participació a l'eucaristia dominical a l'església parroquial i dinar de germanor a la Pallissa del Ton

22 octubre Celebració de l'eucaristia d'acció de gràcies a la Llar mare de Joan Blanques, presidida per Mossèn Gerard, en agraïment i de comiat de les Germanetes de Nazaret Paula, Savine i Elsy. Acaba la trobada amb uns regals d'agraïment i record pels anys compartits i un sopar fred

24 octubre Celebració de la Promesa Religiosa de Càrol Garcia amb les Germanes missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica, amb l'eucaristia dominical a l'església parroquial d'Almacelles presidida pel bisbe de Lleida Mons. Salvador Giménez Valls. Els germans de comunitat que hi assisteixen li regalen una fusta pirogravada com a record

6 novembre Trobada de la Xarxa Laics i Família a l'arquebisbat de Tarragona amb assistència d'Alfons

14 i 15 novembre Joan F. participa al recés de membres de les parròquies de la Sang i Sant Pere de Reus a l'hostatgeria de monestir de Montserrat, coincidint amb la família de Carol Garcia en la visita a la Mare de Déu d'acció de gràcies per la seva professió religiosa com a germana de la congregació de les Germanes d'Àfrica

17 novembre Defunció del pare de Mn. Borja Martin, rector de Tarrés a Vilafranca. Li donem el condol i el tenim present en la pregària

15 a 19 novembre Estada de Miquel M. a Ca l'Hostal de Tarrés

20 i 21 novembre Celebració del recés de comunitat a Tarrés amb ponències d'Emma Martínez Ocaña sobre el tema: "El jo psíquic i emocional. La finitud de la vida, la vellesa, la malaltia, les pèrdues, la mort." Participació a l'eucaristia dominical a l'església parroquial

23 novembre Celebració de l'eucaristia a la Llar de Betània de Reus presidida per Mn. Josep Bofarull en acció de gràcies en el 53è aniversari de la seva ordenació i el record de Maria Teresa Monné, la primera germana de comunitat que va morir el 21 de novembre de l'any 1973

29 novembre a 2 desembre Estada a Ca l'Hostal de Tarrés dels Germanets de l'Anyell de Barcelona

3 a 8 desembre Estada a la segona casa dels Cups del Perduet de Tarrés d'Albert, Lourdes, Carles i Magda

1 desembre Trobada i pregària a la Llar de Joan Blanques de Barcelona en commemoració del 105è aniversari de la mort de Carles de Foucauld.

Trobada Llar de Betània Reus

Recès Tarrés 13 d'octubre de 2021

Eucaristia a la Llar de Betània 23 novembre

2 desembre Celebració de l'eucaristia a la Llar de Betània de Reus presidida per Mn. Joan Brulles en l'aniversari de la mort de Carles de Foucauld. Mn. Joan comparteix la seva estada d'un any al Marroc convidat pel seu amic Mons. Cristóbal López, arquebisbe de Rabat amb l'objectiu de conèixer l'Islam i la recent iniciativa de promoure la beatificació del P. Albert Peyri-guère

4 a 7 desembre Estada a la primera casa dels Cups del Perdiuet de Tarrés de Jaume i Montse

5 desembre En l'eucaristia dominical de la Prioral de Sant Pere de Reus es fa present un record per la gent gran i malalts organitzat per la Pastoral de la salut de la parròquia en l'inici del temps d'Advent

9 desembre A la Biblioteca Central de Reus Xavier Amorós de Reus es presenta el llibre "Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld de Joan Figuerola i Josep Bofarull de l'Editorial Claret, amb unes paraules de presentació dels autors de Ma. Teresa Masqué i el llibre del P. Josep M. Soler abat emèrit del Monestir de Montserrat

24 desembre Missa del gall a l'església de Pompeia de Barcelona amb assistència de germans de comunitat

24 desembre Missa del gall a l'església parroquial de Tarrés presidida per Mn Ignasi O. amb participació d'adults i nens del poble i presència d'Alfons Joan, Roser, Albert, Lourdes. En la celebració es beneeix les imatges del Nen Jesús que porta cada família i enduent-se a cada casa una llàntia amb la flama de la llum de Betlem.

31 desembre Celebració de l'eucaristia d'acció de gràcies de l'any que finalitza presidida pel P. Francesc Xammar a la Llar de Betània de Reus

1 gener 2022 Celebració de la Missa per la Pau de la Comunitat de Sant Egidio a la parròquia de la Trinitat de Tarragona amb assistència de germans de comunitat.

18 gener Xerrades a la parròquia de Sant Joan de Reus sobre L'Acompanyament amb xerrades de Valentín Rodil, Miquel Sanchís i José Carlos Bermejo amb participació de germans de comunitat

22 gener Recés de comunitat per zoom degut a la pandèmia, amb la ponent d'Antonio Sicilia Velasco sobre el tema: "El yo relacional. La relación con los otros y con nuestra sociedad"

23 gener Pregària per la unitat dels cristians celebrada a la Prioral de Sant Pere de Reus amb participació de germans de comunitat

Setmanalment els dimarts es fa pregària a la Llar de Joan Blanques de Barcelona. Després del Nadal es fa per mitjà de zoom en motiu de la pandèmia. També fins abans de les vacances de Nadal es continua amb el Reforç escolar per les tardes. Membres de Càritas i germans de comunitat fan tasques d'acolliment a gent del barri que s'apropa a la llar i classes de castellà pels matins. Després de Nadal a causa de la pandèmia s'han suspès. Està previst començar a fer alfabetització. Amb els professionals de Càritas col·laboren voluntaris i germans de la Comunitat de Jesús.

Els dimarts es fa pregària per zoom i els dijous es celebra presencial i per zoom a la Llar de Betània de Reus. Membres de la comunitat de Tarragona col·laboren amb la Fundació Llars Familiars, Habitatge Social i Just de Reus i amb el Banc d'Aliments de la demarcació de Tarragona

Promesa religiosa de Carol Garcia, Almacelles 24 octubre

Missa del gall Tarrés 24 desembre

A fons

VENTURA, GERMANET DE JESÚS

Carles de Foucauld: “un sant malgrat ell” Nadala 2021

Per la Nadala d'aquest any he pensat parlar-vos d'un personatge ben particular: en Carles de Foucauld.

I això, per diverses raons: la 1ª és perquè ell féu del Nadal, de l'Encarnació, del Déu fet carn, el centre de la seva vida i de la seva espiritualitat; la 2ª és perquè el pròxim 15 de maig del 2022 l'església universal ens el proposarà com a un model de santedat, i la 3ª simplement és pel fet que el lloc on jo visc no és altre que el mateix lloc on ell visqué (l'Assekrem) i això, no em deixa gens indiferent sinó tot el contrari, suposa per a mi, un gran estímul.

Es tracta d'un personatge ben controvertit donades les múltiples facetes que visqué al llarg de la seva vida: intuïcions, contradiccions, ambigüitats, llacunes... tan humana, que a voltes ens revolta i pot portar-nos a fer d'ell una lectura ben esbiaixada, tant si ens posem del bàndol dels 'detractors' com el dels 'defensors'... Així, mentre alguns només posen l'accent en la seva inestabilitat; el militar que l'acompanyà fins als seus últims dies; el partidari de l'Algèria francesa; els seus propòsits violents en contra de l'Alemanya i el seu posicionament enfront de la guerra; l'home incapaç de viure amb d'altres; el voluntarista... - d'altres, només arboren la bandera de l'home radicalment evangèlic; l'enamorat de Jesús; el germà universal; l'home bo i dolç; el treballador incansable; l'amic dels més abandonats,... vaja, que només hi veuen, el Sant!

Personalment, m'agrada posar l'accent en aquesta barreja de 'Foc' i de 'Fang' que el caracteritzava i que ens el fan tan proper; fill del seu temps, penso que ens equivocariem si el jutgèssim amb els criteris del S. XXI. No és d'estranyar, doncs, que molts se sentin còmodes parlant del 'germà Carles' i que, en canvi, els costi molt més veure en ell el 'Sant Carles de Foucauld' que ens proposa l'església.

En l'entrar a la Trapa vaig tenir la gran sort que m'ensenyaren que la psicologia i l'espiritualitat havien de caminar juntes si volíem perseverar en el camí començat. Des del començament (any 1983), se'm donaren dues regles precioses que encara avui m'acompanyen i em serveixen de guia. La 1ª ens ve de la vida espiritual i diu: «A més humana més diví!» i, la 2ª ens ve de la psicologia i ens assegura que: «Només lo afectiu és efectiu!». Per què us parlo, d'això? Simplement, perquè em sembla que aquestes dues lleis elementals, ens poden ajudar molt a comprendre en Carles de Foucauld i, sobretot, a apropar-nos-el.

S'enamora de la humanitat que el mateix Déu visqué a Nazaret i contempla com aquest Déu, en la persona de Jesús, aprèn a viure com a home

«A més humà més diví!». Em sembla que hi hagué en la seva vida un moment decisiu que el feu molt més humà i assequible del que era abans, de manera que a l'heroi i el buscador de glòries (expedició contra Bou Amama; l'explorador del Marroc que li valgué la medalla d'or de la Societat Geogràfica francesa o el Trapenc desitjós de martiri i de sacrificis, etc.), tot li caigué per terra en el seu particular 'Camí de Damasc' portant-lo a canviar radicalment de direcció. Us parlo del seu pelegrinatge a Terra Santa (finals de nov. 1888 a febrer 1889): «caminant pels mateixos carrers de Nazaret on trepitjaren els peus de Nostre Senyor, pobre, artesà, perdut en l'abjecció i la foscor... ». Heus aquí la descoberta capital que féu i que ja mai més l'abandonarà: el Déu 'Kbar' (l'Únic Gran) de l'Islam que tant l'havia seduït, ara a Natzaret «entreveu - endevina» el Déu 'Sghir' (el Tot Petit) del cristianisme. S'enamora de la humanitat que el mateix Déu visqué a Nazaret i contempla com aquest Déu, en la persona de Jesús, aprèn a viure com a home! Aquesta troballa serà la brúixola que el guiarà al llarg de la seva vida. L'Encarnació i la Imitació de Jesús pobre i abjecte seran el centre de la seva espiritualitat i, per aquesta mateixa raó, prioritzarà les pregàries de 'l'Àngelus' i del 'Veni Creator', que ell recitava «al llevar-se, al migdia i al

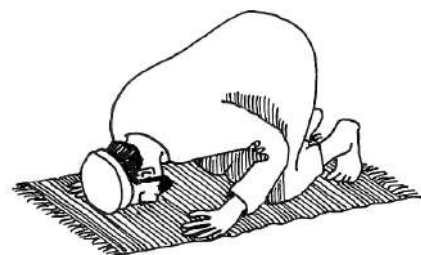
«L'Espiritualitat de Natzaret» com a lloc teològic, penso que és l'aportació més gran que Foucauld ha fet a l'església universal, el que al meu entendre el papa Francesc anomena avui: "la santedat de la porta del costat!"

vespre», conscient que és l'Esperit Sant l'encarregat de formar el Crist en nosaltres, com feu amb Maria. «Estic assedegat de viure aquesta vida»; de manera que encara al mateix any de la seva mort s'agafarà a aquesta intuïció primera i escriurà: «Nazaret, el lloc de la vida amagada, de la vida ordinària, de la vida de família... de la vida que porta la major part de la gent i, de la que Jesús ens donà l'exemple durant 30 anys...»

«L'Espiritualitat de Natzaret» com a lloc teològic, penso que és l'aportació més gran que Foucauld ha fet a l'església universal, el que al meu entendre el papa Francesc anomena avui: «la santedat de la porta del costat!»

I com Natzaret «es pot viure per tot arreu», només arribat a Tamanrasset treballarà per «fer-se adoptar», «esdevenir del país», «fer-se proper», «lligar-se amb l'amistat i la bondat», «posar la gent en confiança», etc. literalment es deixa «menjar» pels seus veïns i es llençarà a fons a estudiar la llengua, la història, els costums, les tradicions i la cultura d'aquest poble que l'acull: «Jesús jo dono la meva vida pels tuaregs!»

Un problema major que el distancia de la gent miserable que l'envolta són els militars. L'onze d'agost del 1905 la columna Dinaux en expedició cap a l'Aïr (nord del Níger) el deixa sol a Tamanrasset. Ell és molt conscient que sense els militars no hagués pogut instal·lar-s'hi i, es pregunta: «sabran separar els soldats del sacerdot que jo sóc?» El seu amic el general Niéger testimonia: «... quan es decidí crear una caserna militar a l'Hoggar, a 50 km de Tamanrasset, el pare refusà categòricament d'instal·lar-se pels voltants. Més encara, trobant que els contactes amb nosaltres eren cada vegada més freqüents, tallà de soca-rel... No suportava les visites sense motiu... els oficials i sotsoficials deien d'ell: 'el marabut és un ouar.' Paraula que jo tradueixo com: el pare de Foucauld és dur, exigent, difícil de satisfer... L'objecte favorit de les seves converses amb nosaltres sempre era l'entorn Tuareg... i, només es deixava robar la seva solitud pels Tuaregs. Incontestablement, vivia per ells i se'l veia feliç enmig d'ells.»

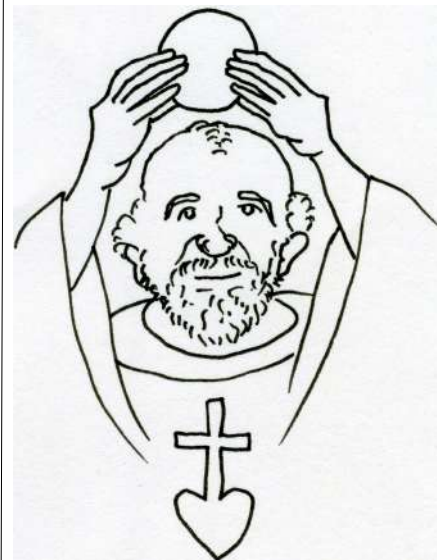
I què dir de la segona premissa: «Només lo afectiu és efectiu»? No podem perdre de vista que el nostre protagonista tenia una afectivitat molt desperta i a flor de pell; era afectiu a l'extrem, i això va fer que aquesta hi jugués un paper predominant en les seves relacions humanes i divines.

Agafaré com a exemple la relació ben especial i ambigua que tingué amb la seva cosina Maria de Bondy, vuit anys més gran que ell. Si bé en Carles de Foucauld l'anomena sovint «la mare» o «la meva segona mare»; les seves mateixes paraules el traïen i, es veu ben bé que per ell, la seva cosina era: el model femení, la confident (durant 47 anys ella li escriurà cada setmana!) i llegint les cartes que ell li envia, penso que no és gens forassenyat preguntar-nos: no n'estaria enamorat?

El 15 de gener de 1890 quedarà marcat a foc tant en la seva memòria com en el seu cos i en la seva ànima: és el dia que se n'acomiadà per entrar al monestir. En Carles té 32 anys. Per ell, aquesta separació li va ser duríssima: «Sacrifici que pel que sembla, em va costar totes les

llàgrimes, ja que des de llavors, des d'aquell dia, ja no ploro; sembla que ja no tinc llàgrimes, si no és per algunes vegades en pensar-hi... La ferida del 15 de gener continua sent la mateixa... el sacrifici de llavors continua sent el sacrifici de cada hora...»; i en el seu 'quadern íntim' parla d'aquell dia com un dels més importants de la seva vida, raó per la qual cada any el recordarà en aquesta mateixa data, el que ell anomena: «El dia de la Separació – de l'Ofrena».

És curiosíssim veure com el germà Carles no ens dona cap data exacta del dia de la seva Conversió: «els 3 o 4 darrers dies d'octubre de 1886»; dotze anys més tard, corregirà: «el 29 o el 30: la meva conversió». Tot al contrari li passa quan descriu el dia d'aquest comiat, donant-nos mil i un detalls i amb gran precisió. Comença explicant-nos com havia previst deixar l'apartament de la seva cosina a les 19 h per tal de no perdre el tren de nit que l'acostaria al monestir de la Mare de Déu de les Neus. I només arribat al monestir li escriu: «En aquest moment són les 7 menys 5 a París: a aquesta hora, ahir jo estava assegut al teu costat al teu saló, mirant-te unes vegades a tu i altres al rellotge de pèndol... a les 7 h 10 m vaig rebre la teva benedicció i vaig marxar plorant... Ahir jo estava encara al teu costat, dient-te adéu, va ser molt dur, però encara hi havia consol, pel fet que et veia... Encara no em faig a la idea que és per sempre que t'he dit adéu... A les nou del matí, a les quatre de la tarda, ara i sempre, em sento al teu costat i els meus ulls ja no veuran més els teus... Com vols que el dolor no m'ompli del tot?... He perdut tot el que es pot perdre... Al llarg de la meua vida seràs sempre i a tot arreu la primera en les meves oracions... És veritat que jo no visc sense tu... Gràcies pel dia d'ahir... Que el Senyor et beneixi com tu em vas beneir...». I cinc anys més tard anotarà: «Aquesta tarda, a les 7.10, farà cinc anys! Jo

La millor pregària és aquella en què hi ha més amor; la pregària és tant millor com més amorosa és

... el nostre protagonista tenia una afectivitat molt desperta i a flor de pell; era afectiu a l'extrem, i això va fer que aquesta hi jugués un paper predominant en les seves relacions humanes i divines

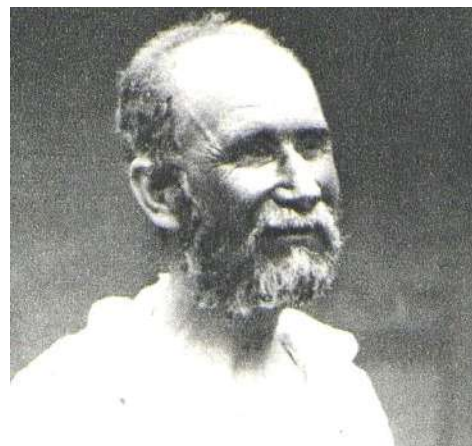
renovo aquesta ofrena sencera de mi mateix... El sacrifici, el meu veritable, el meu únic sacrifici és l'allunyament...».

I, què dir de la seva relació amb Déu? Déu al llarg de l'Escriptura se'ns rebel·la amb uns trets molt afectius: el Pare amb entranyes de Mare, l'Espòs, l'Amic, el Bon Pastor, l'Expert Pagès, etc. cosa que no el podia deixar indiferent, sinó que li alimentà més, si això fos possible, l'afectivitat tan desperta que tenia... el fet és que a l'hora de dirigir-se a Jesús, al Pare o a l'Esperit, ho fa sempre amb un llenguatge molt repetitiu i d'una tal tendresa que avui en dia ens pot semblar empallegós i massa ensucrat.

Com pregar? Per a ell, és molt simple: «pregar és pensar amb Déu, estimant-lo». «La millor pregària és aquella en què hi ha més amor; la pregària és tant millor com més amorosa és», etc. D'acord amb aquest principi, quan ell prega a Déu, mai ho fa d'una manera impersonal i sempre és amb el possessiu «meu!»: «Pare meu, m'abandono a tu, fes de mi...»; «Oh el meu molt Estimat, Germà i Senyor Jesús, fes que jo...», «Oh Jesús meu, fes que jo t'estimi i que visqui exclusivament per a Tu!»; «Oh Estimat Esperit Sant, tu el meu Defensor, fes que...», etc.

D'aquesta segona premissa, doncs, penso que en podem treure una lliçó molt útil per a la nostra vida espiritual: a l'estimat no li costa gens viure la presència contínua de la seva estimada: i, si ens decidís-sim a vestir amb una dominant afectiva la imatge que tenim de Déu? No us sembla que viuríem molt més fàcilment i més durablement la seva presència?

Per acabar i com a resum de tot el que hem dit, us comparteixo l'anècdota del germà Carles que més em parla i que no és altra que contemplar-lo ja vellet, calb, desdentegat, serè i somrient (l'última foto que tenim d'ell), assegut per terra ensenyant als Tuaregs a fer 'Punt' i 'Ganxet': «el Punt i el Ganxet van de meravella; tothom s'hi posa, les dones de dues en dues, no falten tampoc els joves al ganxet per fer-se armilles». Heus aquí l'Home!!! Heus aquí el Sant!!!

Nadal truça ja a la nostra porta: un infant, una joveneta donant a llum, una menjadora... Déu enmig nostre! Déu fet carn!: Per què no ens decidim aquest any a posar el pessebre en comptes de posar garlandes, papàs Noels o el mateix arbre? I, no tinguem cap por de mostrar-li la nostra tendresa, el nostre amor, el nostre abandó, la nostra confiança, sense cap vergonya de ser titllats de tous o de por a fer el ridícul: és Déu en Jesús que aprèn a viure en l'home! I, quanta necessitat en tenim avui d'Ell! Bon Nadal a totes i a tots. Rebeu una calorosa abraçada

Us comparteixo
l'anècdota del
germà Carles que
més em parla i
que no és altra
que contemplar-lo
ja vellet, calb,
desdentegat, serè
i somrient, asse-
gut per terra
ensenyant als
Tuaregs a fer
'Punt' i 'Ganxet'

Ens diuen

PAULA, ELSY, SABINE

Agradecimiento

No es posible encontrar palabras adecuadas en estos momentos, nos vamos con dolor en el corazón pero al mismo tiempo con un gran agradecimiento por todo lo que hemos vivido y compartido durante estos años.

Desde el primer momento que llegamos aquí en Santa Coloma desde hace 16 años, nos sentimos como en casa, tanto en la parroquia como en el barrio y con los vecinos. El Reino de Dios se ha hecho presente aquí en la parroquia, en el barrio, en nuestros trabajos, en la Comunidad de Jesús, en la familia espiritual de Carlos de Foucauld

Es un regalo inmenso poder sentir, poder experimentar vuestra amistad y cariño. Estar con vosotros, compartir la vida con vosotros nos ha enriquecido mucho. Dejamos un trozo de nuestra corazón aquí en Santa Coloma y nos llevamos trocitos de vuestros corazones hacia Bruselas y París. Así quedaremos unidos.

Al salir queremos daros un pequeño detalle, un pequeño recordatorio de nosotras. Tres chocolatinas y un imán para la nevera con nuestro símbolo, el corazón y la cruz, el legado de Carlos de Foucauld. Que Dios nos bendiga a todos nosotros

Es Él que nos envía a la ciudad.
Es Él que nos llama a tomar en serio la vida cotidiana. Es Él que nos inspira a compartir el trabajo sencillo y solidario, con sus rutinas, durezas y límites...

PAULA, SABINE, ELSY, HERMANITAS DE NAZARET

Hay un tiempo para todo...

Eucaristia amb les Germanetes de Natzaret a Joan Blanques, 22 d'octubre

Queridos amigos, En la biblia podemos leer: "hay un tiempo para todo...". Con dolor en el corazón pero muy agradecidas por todo lo que hemos vivido aquí, os comunicamos que nuestra presencia en medio de vosotros se va terminando. No es que hayamos llegado por un tiempo previamente acordado, es a causa de los cambios que se han ido dando, tanto dentro de la gran Fraternidad, como fuera de ella. Se dejan sentir las consecuencias del envejecimiento y la falta de vocaciones. La reducción de fuerzas nos obliga ahora a una reestructuración de la Fraternidad entera, lo que conlleva concretamente para nosotras el cierre de la fraternidad en Santa Coloma.

Hace 26 años llegamos a Barcelona, con el sueño y la única ambición de vivir la vida de Nazaret. Vivimos primero 10 años en la parroquia de Santa Engracia en Barcelona y desde hace 16 años en Santa Coloma.

En el origen de nuestra vocación y misión se encuentra Jesús de Nazaret. Es Él que nos envía a la ciudad. Es Él que nos llama a tomar en serio la vida cotidiana. Es Él que nos inspira a compartir el trabajo sencillo y solidario, con sus rutinas, durezas y límites...todo lo que toca vivir a la mayoría de la gente en el mundo entero. Creemos que es ahí donde Dios se encarna y se revela en las situaciones más humanas.

El hermano Carlos de Foucauld lo llama "una vida de Nazaret", una vida sumergida en la anonimidad de las masas. Cada saludo, cada sonrisa o detalle puede dejar un destello de luz y de esperanza en la vida de la persona que nos sale al encuentro en el vecindario, la calle, los puestos de trabajo, la parroquia. Es ahí donde van creciendo amistades, lazos fuertes que nos sostienen mutuamente a lo largo de los años y que nos hablan de la cercanía de Dios en cada persona, sea quién sea. Nosotras hemos experimentado todo esto durante los años compartidos con vosotros. Es una experiencia inefable. Nos vuelve inmensamente agradecidas.

Llevaremos los recuerdos de estos "años de gracia", ahí donde nos espera otra misión. Llevaremos en el corazón y en la oración todo lo vivido en comunión con vosotros. Gracias del alma para acogernos como hermanitas, gracias por la confianza y la amistad que nos habéis brindado. ¡Que Dios os bendiga y os guarde!

Gante, 3 de setiembre 2021

P. S. Magdeleine, “Venerable”

Tre Fontane, 13 d'octubre de 2021

El papa Francesc va autoritzar dimecres 13 d'octubre a promulgar els decrets sobre dos nous beats, el papa Joan Pau I i la germana Maria Berenice Duque Hencker, monja colombiana, i també quatre nous venerables i una màrtir. Entre ells, una francesa, Germaneta Magdeleine de Jesús, fundadora de la Fraternitat de les Germanetes de Jesús.” (Vatican News.va)

Aquesta és una excel·lent notícia, un motiu d'alegria i acció de gràcies!

Què vol dir exactament això?

Que una persona sigui declarada “Venerable” per l'Església catòlica, és un pas en el procés que porta a la canonització passant per la beatificació. En aquesta etapa, només s'ofereix als creients la vida d'aquesta persona proclamada “Venerable” per tal de ser-ne exemple, sense que se li reti culte [...].

Seguidament, un col·legi de cardenals i bisbes estudia la Positio i decideix sobre el caràcter heroic de les virtuts (fe, esperança, caritat, etc.). Si la seva opinió és favorable, finalment es transmet l'expedient al Papa que publica un “decret de virtuts heroiques” per fer del “Servent de Déu” un “Venerable” [...]

Perquè el “Venerable” esdevingui “Beat”, un miracle ha de ser reconegut per un grup de teòlegs i doctors”. (Pare Roger Gomis, en un article publicat a La Croix Africa, 11 de juliol de 2019)

La vida de la Germaneta Magdeleine s'ofereix com a exemple al Poble de Déu, per això ara ens toca a les seves germanes donar-la a conèixer, demanar i fer que la gent demani un miracle per la seva intercessió.

I perquè el miracle s'atribueixi a la seva única intercessió, s'ha de demostrar.

Per exemple dir en veu alta en presència d'un testimoni, que prega a la Germaneta Magdeleine per aquesta intenció.

Direcció mail de contacte amb la postulació:

psgmagdeleine.causa@gmail.com

Pregaria:

Senyor Jesús, tu que ens has dit en el teu Evangeli:

No tinguis por... estic amb tu fins al final dels segles,

Et demano una fe per moure les muntanyes i arrencar les roques,

una fe basada en el teu poder i en el teu amor,

una fe humil que arribi el teu cor,

una fe que brolla d'un veritable coneixement de mi mateix.

Amb aquesta fe, us dic una i altra vegada i una altra i una altra vegada:

Jo no sóc res però tu ho ets tot

No tinc res però tu ho tens tot,

Jo no puc fer res però tu pots fer-ho tot.

El que et demano avui

és

i això és molt més fàcil per a tu que bellugar una muntanya,

i vas prometre donar-ho com a recompensa

a una fe tan gran com un gra de mostassa.

El text d'aquesta pregària és el que ens van proposar l'any 2012 les germanes de Siria, i que es basa en les paraules de la germaneta Magdeleine a la seva carta de l'1 de setembre de 1949.

Notícies del Vaticà:

<https://www.vaticannews.va/en/vatican/news/2021-10/pope-decrees-beatification-vatican-church-cause-saints.html>

La Germaneta Magdeleine va ser i continua sent avui un do per a nosaltres, per a l'Església i per al món. Que l'alegria d'aquesta nova etapa en el camí de la beatificació de la Germaneta Magdeleine, us uneixi a cada lloc on sou.

“Katonda akukume”. Déu us beneeixi

És un plaer poder compartir el goig que m'envaeix amb totes i tots vosaltres!

Quan vaig entendre que el Senyor em cridava per entregar-me a Ell a finals dels anys 90 i així poder formar part de les meves Germanes Missioneres de Nostra Senyora d'Àfrica (Germanes Blanques), eren dos els motius essencials pels que vaig escollir-les: el primer, perquè vivien en comunitats internacionals i, el segon, perquè apostaven i treballaven amb una gran passió, el diàleg interreligiós.

Tot allò que anhelava no va ser possible, doncs els meus plans van ensorrar-se a causa d'una greu malaltia, unes setmanes abans de proclamar la meva Professió Religiosa a Nairobi (Kènia). Encara avui quan ho recordo, escolto al meu cor aquelles paraules del profeta Isaïes que diuen: *“Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins, no són els meus”* (Is. 55, 8). Tot i que no va ser fàcil comprendre-les en el seu moment, ha estat Ell, el mateix Senyor, el que ha fet possible que les hagi anant acceptant i discernint. I, per aquest motiu, tot i estant allunyada de les meves Germanes, d'Àfrica i no vivint en comunitat, vaig entendre de nou que em seguia cridant com va fer-ho anys enrere. Avui la meva sincera entrega és molt diferent a la somiada; tanmateix, quina gran joia haver estat acceptada, després de la meva petició al Consell General de Roma de la meva família religiosa... Finalment, he pogut manifestar la meva Promesa religiosa i els meus vots, per pertànyer a aquesta, per sempre!

La meva situació, el meu escenari, la realitat... han canviat i tot és molt diferent, tot i que, el bon Déu, segueix sent el mateix. I, aferrada en un ambient en el que abunda una gran i variada riquesa cultural, compromesa a seguir compartint el missatge de l'Evangeli, sento que

cadascuna de les meves Germanes, m'acompanyen en aquesta, “la meva comunitat internacional”: el lloc on avui, realitzo la meva tasca pastoral en la meva parròquia i en el meu estimat poble. Quina barreja tan entrañable de tradicions, costums, religions... I, quina oportunitat per a donar testimoni i poder abraçar-nos musulmans i cristians, com a veritables germanes i germans!

Sense cap dubte, dono moltes gràcies a Déu, doncs aquells dos motius essencials pels que vaig escollir la família religiosa de les Germanes Blanques i que us compartia al inici, segueixen vius i no han canviat en absolut. Siguem on siguem i independentment de com estem, Ell confia en cadascuna i cadascú de nosaltres, doncs tot allò que ha creat, és terra de missió.

Tenint sempre presents les seves Constitucions i el seu carisma, el diumenge dia 24 d'octubre, em vaig comprometre a la vida activa, només quan la salut m'ho permeti i, també i per sempre, a estar com mai en comunió i molt a prop de cadascuna de les meves Germanes, sent una més d'elles. Vaig manifestar públicament que Àfrica, avui, està present en

Promesa religiosa de la Càrol

molts racons del món i, per aquest motiu vaig abandonar-me al Senyor, per a servir a totes i tots aquells pels qui Jesús va sentir una gran predilecció. Vaig entregar-me, principalment, a les necessitats que m'envolten. Cada dia que passa és una preuada oportunitat per aprendre i sentir coses noves i, és així, com he comprès el do tan gran de la pregària i tot el que aquesta pot fer possible mitjançant l'Esperit del Senyor, especialment, en els meus moments d'extrema feblesa. Ha estat així com he

... tot i estant allunyada de les meves Germanes, d'Àfrica i no vivint en comunitat, vaig entendre de nou que em seguia cridant com va fer-ho anys enrere

concebut allò que tant ignorava: el significat d'aquelles persones consagrades que únicament pregant, en silenci i allunyades del món, sostenen el Regne de Déu i a la Mare Església. Per aquest motiu, sempre m'he sentit Germana Blanca: en els moments que em puc permetre alguna activitat, però potser encara més, quan forçosament em trobo lluitant en el llit de l'hospital, reposant a la meua llar o en la meua cadira.

És el mateix Esperit que acompanyà Jesús tota la seva vida, el que m'ha empès per estar en completa i profunda sintonia amb el seu Pare. En les situacions en les que m'he sentit més vulnerable i només la presència de Déu m'assenyava i donava sentit a tot el que visc, ha estat quan Ell, el Senyor, ha vingut a trobar-me per revelar-me que és així com em desitja: unida a Ell a través de l'Eucaristia i en plena comunió amb la missió i amb les meves Germanes: la mateixa comunió per la que el nostre fundador Charles Lavigerie i la primera Superiora General Marie-Salomé, van entregar-se sense límits a l'amor de Déu i al seu missatge de salvació. Com fins ara i, avui com a Germana Missionera de Nostra Senyora d'Àfrica, m'apassiona la catequesi d'infants i d'adults; el poder realitzar la Celebració de la Paraula; visitar als malalts a les seves llars, a les Residències i recordar-los-hi que són part de la nostra comunitat parroquial i de la nostra vida; alegrar-me i participar de la il·lusió contagiosa dels més joves; acollir a moltes germanes i germans nostres que arriben cercant esperança; escoltar a persones que necessiten alliberar-se d'aquella amar-

gura tan pesada... Però quant em queda per aprendre i què atenta he de continuar per anar comprenent tot allò al que el Senyor em crida en cada moment! Si no estic disposada a mantenir viva la meua comunió amb Ell, com podria entregar-me i donar-me als que m'envolten per molt bona voluntat que tingui? Seria absurd, doncs jo no sóc capaç de fer res, sense la seva contínua presència.

Vaig lliurar-me al bon Déu, sent conscient que he de continuar acceptant i estimant allò que pugui anar afectant a la meua salut. Sé que per això, necessitaré treballar la humilitat en la meua pregària personal. Quant va patir en el seu camí, Jesús, fill de Déu i humà com nosaltres... Però, a Getsemaní i sempre, confià en el seu Pare, malgrat la seva por i incertesa! Precisament, conversant amb una persona amiga, mentre em compartia el que significava Ell, Jesús en la seva vida, afegia: *"el goig és el Seu testimoni i, la pau, la Seua presència pura"*. Al mateix temps que continuen ressonant aquestes entranyables paraules dins meu, comteu a diari, amb la meua pregària: que la presència del Fill de Déu i la seva tendresa, sostinguin la missió que cadascuna i cadascú de vosaltres teniu i, com mai, aquelles estones més feixugues, amb les que us pugui sorprendre la vida. Tot i amb aquestes, mai perdeu la confiança! *"Katonda akukume"*. Déu us beneeixi.

Sempre m'he sentit Germana Blanca: en els moments que em puc permetre alguna activitat, però potser encara més, quan forçosament em trobo lluitant en el llit de l'hospital, reposant a la meua llar o en la meua cadira

La part pendent de viure de la BONA NOTICIA

Vull expressar en aquestes línies unes intuïcions i sentiments que formen part de la meua vida i que passen a ser idees per a poder-los compartir. Primer de tot, recordem el fragment de Jn 16: 12 *Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara us serien una càrrega massa pesada.* 13 *Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera. Ell no parlarà pel seu compte: comunicarà tot el que senti dir i us anunciarà l'esdevenidor.*

- L'Esperit Sant és ALGÚ, és una Persona Divina, a qui ens podem adreçar i parlar tal com a Jesús i al Pare del Cel. No és un colom, no és un buf d'aire, no és una «energia»,...tot i que en el nostre món sensible pugui MANIFESTAR-SE de moltes formes diferents.

Quants s'escanditzaran ara al llegir que: en el dia a dia de molts cristians l'Esperit Sant no rep «una mateixa adoració i glòria» tal com diem en el Credo que si que es fa? Ens falla a la pràctica.

Aquesta és la part de la Bona Notícia del cristià, pendent d'incorporar al nostre dia a dia:

1r) Reconèixer que l'Esperit Sant ens és el Gran desconegut. Així podrem obrir-nos a recordar i tenir-lo en compte:

2n) que l'Esperit Sant ens dona la salvació que ens va comprar Jesús el Crist per encàrrec del Pare del Cel.

Aquesta 2na afirmació forma part del disseny del Pare. Si entrem en el Regne i l'acceptem com a «infants», hem d'acceptar aquest disseny amb simplicitat «amb l'ajuda de l'Esperit Sant que habita en nosaltres».

- Acceptar-ho com un petit adoptat per una família. Posem una família que, gràcies a la decisió del pare i tots, l'únic fill natural ha fet el que el pare l'ha encarregat per tal que l'adoptat pugui rebre tot l'aliment i cura de la mare.

Quina serà la resposta de l'infant adoptat? Anar menjant l'aliment que rep de la mare però demanant-ho al pare i al fill? Quan sigui gran ja arribarà a un agraïment que doni «una mateixa adoració i glòria» a les tres persones. Però d'entrada estarà amb la mirada fixa i demanant a la que li dona l'aliment. Això és acceptar la seva realitat d'infant.

Nosaltres fem com que mengem de la mare però li demanem especialment al pare i al fill.

I som com a infants davant el disseny de Déu, primer de tot ens adreçarem a l'Esperit Sant que habita en nosaltres, mentre creiem que «Jesús està assegut a la dreta del Pare del Cel» (tots tres un únic i mateix Déu). Tenim por, a causa de la nostra pobre mentalitat humana, que hi hagi zels entre les tres Persones Divines?.

Confessem la nostra immaduresa en l'Amor i acceptem com a infants els dissenys del Pare!.

- Això és el que ens manca integrar en la nostra espiritualitat de cristians en el nostre dia a dia.

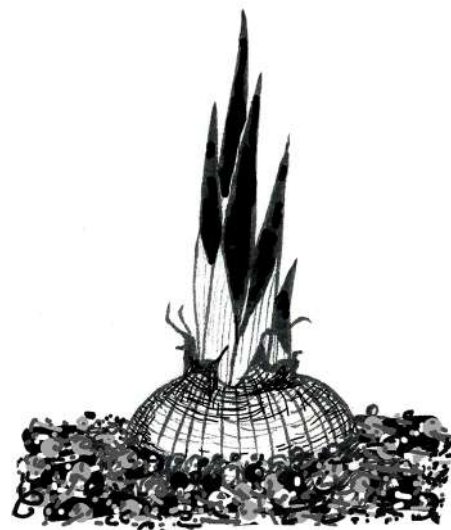
Una dona gran, mare i àvia de família nombrosa, de gran fe, que em va dir «Però què és el que ens manca?...»

Ens manca comprendre, acceptar, aplicar que:

- l'Esperit Sant és Déu Mare.

I gràcies a aquesta Fe tenir (més) Vida. 12 *Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara us serien una càrrega massa pesada.* 13 *Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera. Ell no parlarà pel seu compte: comunicarà tot el que senti dir i us anunciarà l'esdevenidor.* (Jn 16)

A l'Evangeli de Joan ens diu Jesús : *T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit.... No t'estra-*

L'Esperit Sant ens dona la salvació que ens va comprar Jesús el Crist per encàrrec del Pare del Cel

José nos sonríe desde su rincón

nyis que t'hagi dit: "Cal que nasqueu de dalt." ... De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit. (Jn 3)

Què implica això per nosaltres? Primer de tot que l'Esperit ens és Déu Mare. Podem neixer d'Ell («Ella»).

A Isaïes 66, llegim : 12 *Perquè això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Vosaltres en xuclareu les delícies. Sereu portats al braç i amanyagats sobre els genolls. 13 Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats.*

I a Joan 4, llegim que Jesus diu: *«Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. 22 Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. 23 Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. 24 Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer -ho en Esperit i en veritat.»*

L'Esperit pren el lloc de Jerusalem per als creients. Es Ell/Ella qui ara amanyaga els fills.

Nota: L'original en arameo d'Esperit és Ruah, que expressa una exclamació al part, que és femení.

- Com rellegim l'Encarnació?: Al fragment de l'Anunciació llegim les paraules de l'àngel Gabriel: « L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra.».

En altres paraules: «Déu Mare

vindrà sobre teu i el poder de Déu Pare et cobrirà amb la seva ombra.» Això és més lluminós per a nosaltres.

L'Esperit Sant sempre ha estat Déu Mare i, en baixar sobre Maria, la va associar a la seva maternitat divina.

- Una forma clara d'haver nascut de l'Esperit i donar-ne testimoni seu és reconèixer que l'Esperit Sant ja no ens és el Gran Desconegut, és DEU MARE que ens dona força, llum, alegria, pau, comunió, amor i un agraïment que arribi fins... l'adoració. I ens canvia la vida .

- Així a les tres mares que tinc, les dic: A la meva mare, que ja va morir, mare. A Maria, marona. A l'Esperit Sant, Vida Meva

Som com a infants davant el disseny de Déu, primer de tot ens adreçarem a l'Esperit Sant que habita en nosaltres, mentre creiem que «Jesús està assegut a la dreta del Pare del Cel»

Queridos hermanos y amigos de la Comunidad, hace ya dieciséis meses desde que mi querido esposo emprendió su viaje a la casa del Padre. Desde aquel día su imagen y mi pensamiento están con él recorriendo otro camino. Es difícil transmitir lo que siento cada día. Cuesta comprender su ausencia física y lo busco en los pequeños detalles, en el amor de mis hijos y en el vuestro. Nuestra vida ha sido rica y generosa con nosotros. Juntos descubrimos la amistad y los valores que nos han marcado. He comprendido que la vida es un ciclo y que la tenemos que vivir con humildad. Nuestra vida es como una trenza que se va enlazando con las que nos rodean creándose así un tejido cada vez más fuerte y más grande. Yo no creo en la casualidad, sé que estamos aquí por algo que algún día recordaremos y en algún punto sentiremos el reencuentro. Acepto con agradecimiento el haber compartido su vida. José ha dejado una profunda huella en nosotros. A veces lloramos, otras reímos, pero siempre desde la emoción y la alegría. José no ha muerto, José se fue y empezó su viaje unos años antes. Su última lección es que no somos dueños ni del tiempo. Qué más puedo decir....Gracias, gracias a todos por vuestra amistad, por vuestro cariño y por vuestras plegarias. José nos sonríe desde su rincón. Un abrazo lleno de emoción.

Bon Nadal a tots els nostres amics cristians

Bon Nadal a tots els nostres amics cristians

D'un gran amic de Tamanrasset, Ahmed, on vaig tenir la sort de viure vuit anys, vaig rebre aquest missatge fraternal, que ben mirat, segurament no sé interpretar en tota la seva profunditat.

Sens dubte, ho podreu fer millor que jo, amb l'ajuda del nostre estimat germà gran, el futur Sant Carles de Foucauld, que deu apreciar-lo i retrobar-lo amb el seu gran somriure, un somriure tan gran que ha marcat la seva mandíbula (cf. els seus biògrafs).

No és només un arbre de Nadal del desert...

Qui hi hagi viscut recordarà com de reconfortant és en determinats moments contemplar les cabres, el seu esperit d'iniciativa i la seva llibertat, aquesta llibertat que tant anhelem tots. Així que gràcies, Ahmed.

Els millors desitjos per a tu i la teva família. Sí, el Senyor ens crida a posar en comú tots els nostres béns, a poc a poc, però sense massa dilació, sigui quina sigui la nostra Fe o el nostre estadi de recerca. També per vosaltres, Pares, Amics, Veïns i Col·legues que el Senyor, en la seva gran misericòrdia, ha posat al meu camí.

Un record de Josep Soler Amigó

La més antiga, la primera, va ser, si no estic mal fixat, "Hinnení". Lletra de **Josep Soler Amigó** i música de **Jaume Arnella**. Pot ser que a molts dels lectors o lectores no els soni, aquesta cançó. Però si dic que és la que ara es continua cantant a missa amb el títol de "Tu ets el nostre Déu, Salvador", segurament que ja els sonarà força més.

Deia així, la tornada original: "Hinnení, Pareimí, Eccomi, Me voici, Sóc aquí, Senyor!". Hinnení és en hebreu, i després ve en grec, italià, francès i català. Hinnení és la paraula amb què Samuel respon, allà al santuari de Siló, quan sent que el Senyor el crida, segons llegim, a la Bíblia hebrea, al capítol tercer del primer llibre de Samuel...

Després, li van canviar la tornada original i van posar la que ara tenim, perquè cantar a missa aquesta cosa en tants idiomes sonava més aviat estrany. Però el fet és que, a partir d'aquí, Joan Soler Amigó va anar component una pila de cants d'Església, que constitueixen un patrimoni cristià sòlid i ampli. M'he dedicat a comptar quants n'hi ha al "Cantoral de Missa Dominical" i me n'han sortit vint-i-cinc. Déu n'hi do. Per exemple:

"Viva llum d'alba", "Les mans obertes", "¿No ho sents? Hi ha algú que està trucant", "En tu trobem la vida", "El vespre abans que a mort fos lliurat", "Senyor, no ens deixis"... També un molt bon cant per a les exèquies, "Escolta el nostre Amén", que a mi m'agrada especialment, però que no ha arribat a fer-se gaire popular. Les músiques eren primer de Jaume Arnella i després, sobretot, d'**Albert Taulé**, així com també d'alguns autors estrangers, o d'espirituals negres.

Els cants que a mi em semblen més aconseguits, i que crec que són el millor fruit de la col·laboració entre Joan Soler Amigó i Albert Taulé, són un conjunt de cinc, quatre per als diversos temps litúrgics i un per a les festes de la Mare de Déu, en què es despleguen les millors qualitats de Soler Amigó com a lletrista: "Tota la terra espera el Salvador", "Paraula que fou llum el primer dia", "Déu té nom", "La nostra alegria ningú no ens la prendrà", i "Noia del poble. Maria". En ells és on es veu millor que era un bon teòleg, un bon coneixedor dels referents bíblics, un bon escriptor, un bon poeta, i un home ben arrelat al seu temps. I per això aquests cants transmeten una fe sòlida, ben fonamentada, i alhora molt propera, en els missatges i en el llenguatge, a la realitat del cristià d'ara, simultàniament obert a la fe i obert al món.

És llàstima, i deixeu-m'ho dir, que els nosaltres responsables litúrgico-musicals estiguin actualment tan enderiats a produir cants litúrgics que tinguin un to molt oficial, tant en la lletra com en la música, i que difícilment poden enganxar l'ànima de ningú, i que, en canvi, no semblin tenir cap interès a aprofitar a fons el ric patrimoni que ens han deixat autors com aquest que ara estem recordant. Perquè, a més, davant d'aquesta situació, a molts llocs es refugien en nous cants que opten pel to sentimental que parla de l'adhesió personal a Jesús, però sense que aquesta adhesió mostri gaire solidesa teològica, ni bíblica, ni d'espiritualitat madura, ni tampoc de vida cristiana atenta al món i als pobres. Són cants que, almenys a mi, em sembla que creen un pòsit de fe força inconsistent.

L'aportació de Joan Soler Amigó al cant d'Església és molt important, i mereixeria que algun dia l'Església catalana, o si no almenys el CPL, li fessin un bon reconeixement. Però és que la cosa no s'acaba aquí. Perquè aquest pedagog, escriptor i folklorista

que ens va deixar aquest diumenge passat, a més d'escriure lletres per a cants d'Església, n'escrivia també d'altres, de lletres de cants. I sense aquestes altres lletres no és possible entendre bé el sentit dels seus cants d'Església. Perquè Joan Soler Amigó era capaç d'agafar una cançó italiana que parlava de botes militars, posar-li una lletra que parlava també de botes però d'una altra mena, i oferir-nos l'entranyable "Vella xiruca". O podia sentir un discurs de Fidel Castro en els primers anys de la revolució cubana —un discurs que li va arribar, com és obvi, per vies poc oficials—, enamorar-se d'una frase d'aquell discurs en què parlava de com els pobres d'Amèrica Llatina s'estaven alçant, i acabava més o menys així: "¿No sentiu com ja venen pels camins?", i d'allà treure'n, treballant conjuntament amb Jaume Arnella, la potent "Sé que venen pels camins". I, també amb Jaume Arnella, podia escriure les agradablement desvergonyides "Rondes del vi", i "La timba de les cartes", i així successivament. I podia posar lletra a una cançó que, quan la cantes, tant si ho fas acompanyant-la amb un banjo com sense acompanyar, sempre sents de fons el punteig del banjo. Em refereixo, és clar, a "La vall del riu vermell". I és que jo crec que, per fer bones lletres per a cants d'E-

sglésia, s'han de saber fer també cants d'aquesta altra mena. Per cantar l'alegria de la resurrecció de Crist s'ha de saber cantar també l'eufòria del vi en una vella taverna a la vora del port. Perquè aquest és un dels signes més visibles de qualsevol cristianisme que vulgui ser humanament i evangèlicament sa.

I per acabar deixeu-me dir que un servidor li vaig prendre prestat, a Joan Soler Amigó, i sense demanar-li permís, una frase de "Noia del poble" per titular el bloc que escric cada dilluns en aquesta revista, "Una font que raja sempre". Una cançó aquesta, "Noia del poble", en què, d'altra banda, en una exhibició de patriotisme badaloní, ens va regalar un ús de la paraula "badiu" que només existeix a Badalona, on vol dir "eixida". I, perquè ho entenguéssim, va escriure: "Ets un badiu, una eixida, de la masia del pa..."

Aquests cants
transmeten una
fe sòlida, ben
fonamentada, i
ahora molt
propera, en els
missatges i en el
llenguatge,
a la realitat del
cristià d'ara,
simultàniament
obert a la fe
i obert al món

Llegint a...

+JOSEP M. SOLER, ABAT EMÈRIT DE MONTSERRAT

Presentació del llibre

Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE *TEMPS AGRAÏT PEL TESTIMONIATGE DE CARLES DE FOUCAULD* DE JOAN FIGUEROLA I JOSEP BOFARULL. REUS, 9.12.2021

Regidor de cultura, educació i política lingüística, Mn. Josep Bofarull i Sr. Joan Figuerola autors del llibre, membres de la Comunitat de Jesús, senyores i senyors, amigues i amics:

Presentem un llibre que em sembla de molta actualitat per dues raons. La primera, és la propera canonització de Carles de Foucauld anunciada pel 15 de maig vinent, i el llibre ens permet de conèixer millor la seva vida i els seu ensenyament. El seu ideal era imitar Jesús en la vida senzilla de Natzaret. Ara l'Església reconeix públicament que ho va viure en grau eminent i el proposa com a mestre de vida per a tothom. La segona raó per la qual em sembla un llibre de molta actualitat és la crida repetida del Papa Francesc a viure a fons la vida cristiana i, per tant, a ser sants en la vida de cada dia. Carles de Foucauld no pretenia altra cosa i no ensenya altra cosa.

Aquest llibre que presentem no és, però, un llibre directament sobre el G. Carles de Foucauld, sinó que presenta dos testimoniats de vida guiats per la seva espiritualitat. És un llibre, doncs, sobre la irradiació de Carles de Foucauld ens dues vides, en dues vocacions diverses, que procurant fer vida el seu ensenyament han volgut imitar Jesús. M. Teresa Masqué ens acaba de fer la presentació dels dos autors. Tal com ha dit, es tracta d'un laic reusenc, Joan Figuerola, arquitecte, casat amb quatre fills i cinc néts, i d'un prevere, Mn. Josep Bofarull, fill de La Canonja. Tots dos, units per lligams d'amistat des de fa anys, s'han deixat impactar pel G. Carles i han anat modelant les seves vides d'acord amb el seu mestratge. L'un, la vida de família (d'espòs, de pare i d'avi), la vida professional i el seu compromís eclesial. I l'altre, el seu ministeri pastoral exercit en diversos indrets de la diòcesi tarragonina, entre els quals aquesta ciutat de Reus. El llibre és un testimoniatge agraït del que els ha aportat el mestratge i el testimoniatge personal del G. Carles de Foucauld. A més, tots dos, per tal d'imbuir-se millor de la seva espiritualitat, van peregrinar als llocs on ell havia viscut els darrers anys de la seva vida. Joan Figuerola, a més del text de la primera part del llibre és autor de les il·lustracions del llibre; les va fer durant aquesta peregrinació, reproduint llocs i objectes relacionats amb el G. Carles i amb el P. Peyriguère, deixeble seu.

Una característica important és que l'experiència dels nostres dos autors, és viscuda a l'entorn de la Comunitat de Jesús. En Joan nés membre des de l'època dels seus estudis universitaris a Barcelona i Mn. Josep la va conèixer des dels seus primers temps de ministeri aquí a Reus on entrà en contacte amb els inicis de la presència en aquesta ciutat de la Comunitat de Jesús, de la qual en Joan Figuerola era membre..

En el text se'ns recorden els començaments i l'espiritualitat de la Comunitat, iniciada a Barcelona per Pere Vilaplana l'any 1968. Eren un grup de joves que volien viure el seu compromís cristià en comunitat i com a laics enmig de la societat seguint l'espiritualitat de Carles de Foucauld i acollint les orientacions del P. Estanislau Llopart, monjo de Montserrat i ermità, i de Sor M. Montserrat Capsir, monja jerònima del monestir de Sant Maties a Barcelona. Els primers germans van fer el seu compromís en l'ermita montserratina de la Santa Creu, en l'eucaristia presidida pel P. Estanislau el 29 de setembre d'aquell any 1968. Uns temps més tard, també en Joan Figuerola va fer el seu compromís a la Santa Creu i s'integrà a la Comunitat que reuneix laics compromesos en matrimoni i alguns en el celibat. A l'escola del G. Carles, procurant viure i comunicar l'Evangeli a través de l'amistat fraterna i de l'amor envers tothom. Des dels inicis a la Santa Creu, la vinculació de la Comunitat amb els monestirs de Montserrat ha estat molt estreta, i durant molts anys, i encara avui, hi ha hagut un monjo que ha acompanyat la Comunitat de Jesús i els seus abats ho han seguit sol·licitament. Aquesta relació amb Montserrat explica la meua presència entre vosaltres aquest vespre.

Però, tornem al llibre que presentem. Té un pròleg del Germanet de Jesús Marc Hayet, que durant un període va ser Responsable general de la Fraternitat dels Germans de Jesús i està molt vinculat amb la Comunitat de Jesús de la qual coneix bé, entre altres realitats, el centre de Tarrés. En el seu escrit recorda, entre altres coses, un dels punts fonamentals de l'espiritualitat del G. Carles de Foucauld: "veure en tot ésser humà un germà". D'aquí que el G. Carles mateix sigui conegut també com "el germà universal". D'aquest punt tant fonamentalment cristià, el G. Carles --

Ens relaten el camí espiritual que han fet prenent l'exemple de la vida amagada de Natzaret que Foucauld va viure, procurant encarnar l'Evangeli a base de fer-lo pregària i vida i procurant ser germà de tothom

com recorda el Germanet Marc Hayet en el pròleg- en parlava com de "l'apostolat de la bondat". I tot seguit l'autor del Pròleg diu: aquesta "és, sens dubte l'aportació més original a la missió de l'Església: revelar que aquest anunci de l'Evangeli a través de la vida cristiana és la tasca de tot cristià i que per aquesta tasca els cristians laics estan potser més ben preparats" (p. 8). Per això Carles de Foucauld volia que hi haguessin grups de batejats (sobre tot laics, però també preveres i religiosos) que "es comprometessin, cadascun allà on es trobés, a impregnar-se de l'Evangeli per donar-ne testimoni en el seu entorn vital, alimentant-se de l'Eucaristia, amb una fe molt forta en el potencial de l'Evangeli" (cf. *ibidem*). Aquest desig del G. Carles ha donat naixença a diverses realitats en l'Església, entre les quals hi ha la Comunitat de Jesús i, més concretament l'experiència testimoniada pels dos autors en el llibre del qual tractem.

El llibre conté, també, una breu presentació de Mercè Ferrer, Primera servidora de la Comunitat de Jesús, en la qual parla dels dos autors i de la seva vinculació entre ells i amb la Comunitat.

Després d'aquestes dues aportacions (el pròleg i la presentació) ve el contingut pròpiament tal de l'obra que presentem. Em semblen significatius els títols que cadascun dels dos autors ha donat a la seva part. Joan Figuerola la titula "Discreta companyia al llarg dels anys", donant a entendre que des que va conèixer la persona de Carles de Foucauld en la seva joventut, s'ha sentit acompanyat per ell, pels seus ensenyaments, per la seva presència espiritual. Mn. Josep Bofarull titula la seva part "Un testimoni que m'ha acompanyat durant tota la meua vida", donant a entendre, també, que la persona i l'obra del "germanet universal" l'ha acompanyat i guiat en la seva vida personal i en el seu ministeri presbiteral. Tots dos, doncs, sota la imatge comuna de la "companyia" ens exposen el que Carles de Foucauld ha estat per ells i per això el títol del volum fa referència a l'agraïment de tots dos pel que el G. Carles ha significat i significa per a ells.

Acta de presentació de "Temps agraït..." del 9 de desembre

No entraré en el contingut de les seves aportacions perquè ells mateixos ens ho exposaran tot seguit. Però sí que voldria dir-ne, encara, dues coses. La primera és que tots dos textos, per bé que estan escrits amb estils diferents, tenen una redacció fluida i amena que fa agradable la lectura i que ajuda a penetrar-ne el contingut. L'altra cosa que voldria dir és que tots dos, ni que sigui d'una manera indirecta, escriuen des del que podríem anomenar "el gènere confessió", el prototipus del qual són les Confessions de sant Agustí, un Pare de l'Església que visqué entre el s. IV i el V. Agustí hi narra la seva vida i les seves inquietuds però ho fa adreçant-se a Déu. Hi reconeix que és Déu qui el porta i li agraeix la sol·licitud amorosa que ha tingut i té amb ell fins i tot quan ell, Agustí, estava lluny de Déu. En el llibre "confessa", reconeix com Déu ha estat present en la seva vida i l'ha acompanyat, per bé que respectant sempre la seva llibertat. Doncs, bé. Joan Figuerola i Josep Bofarull confessen, reconeixen, en els seus escrits respectius com providencialment Déu els ha acompanyat i guiat fonamentalment a través del testimoni del G. Carles i de la comunió fraterna que suscita la seva personalitat; i també a través d'altres persones que volen viure l'Evangeli segons el testimoni del "germanet universal". Ens relaten el camí espiritual que han fet prenent l'exemple de la vida amagada de Natxaret que Foucauld va viure, pro-

curant encarnar l'Evangeli a base de fer-lo pregària i vida i procurant ser germà de tothom. Aquest camí ha donat sentit a la seva existència i n'ha il·luminat tots els moments omplint-los de pau. D'aquesta manera van esdevenint contemplatius en l'acció.

El llibre acaba amb la pregària d'abandó composta pel G. Carles. Els dos autors del llibre i molts i molts dels qui la coneixen, la resen cada dia. És una pregària que expressa l'abandó confiat a les mans del Pare del cel perquè faci la seva obra, amb la certesa que en el seu amor buscarà sempre el bé del qui se li abandona i es fia d'ell. Un abandó que porta a acceptar tot el que el Pare vulgui i a fer-ho amb acció de gràcies mogut per l'amor filial.

He començat les meves paraules dient que aquest llibre és de molta actualitat per dues raons. Per la propera canonització de Carles de Foucauld. I per la crida repetida que el Papa Francesc fa per tal que visquem d'una manera profunda l'Evangeli –ell parla sovint de "la santedat"– en la senzillesa de les coses de cada dia i sense fer massa soroll. En aquest sentit, el llibre del qual fem la presentació ens porta –tal com he dit– el testimoni de dos cristians que exposen en actitud de "confessió", de reconeixement agraït, el que els ha aportat el guiatge espiritual de Carles de Foucauld, per viure l'Evangeli en la quotidianitat de les relacions familiars, de la vida fraterna en la comunitat, del

treball i del ministeri pastoral, del compromís social, etc. nodrits per la pregària. El mestratge de la vida amagada del G. Carles i la recepció que n'han fet els nostres dos autors ens remet a la crida repetida del Papa Francesc a viure a fons la vida cristiana i, per tant, a ser sants en la vida de cada dia, deixant-se portar i treballar per l'Esperit Sant. És una crida adreçada a tothom, homes i dones, joves i grans, laics, preveres, diaques i membres de la vida consagrada, laics... El Papa els anomena "els sants de la porta del costat" (cf. Gaudete et exultate, 6 [citat EG]). La lectura del llibre m'ha suggerit aquesta expressió "sants de la porta del costat" perquè el testimoniatge que dóna obra la porta cap a aquest ser "sants de la porta del costat". El Papa Francesc fa servir aquesta expressió per distingir-los dels canonitzats o beatificats, la santedat dels quals és més coneguda. Els "de la porta del costat", en canvi, viuen la santedat, les benaurances, en les coses de cada dia i sense fer-ne ostentació. El Papa posa com a exemples d'aquests sants "els pares que cuiden amb amor els fills, els homes i dones que treballen per portar el pa a casa, els malalts i els ancians que mantenen el somriure", etc. (EG, 6). És a dir, els "sants de la porta del costat" – per dir-ho amb paraula del Papa a "Gaudete i exultate" (Alegreu-vos i celebren-ho) són "aquells que viuen prop nostre i són un reflex de la presència de Déu o, per dir-ho d'una altra manera, són 'la classe mitja de la santedat'" (EG, 7). "Classe mitja" aquí no vol dir menar una vida mediocre, sinó viure la santedat en la simplicitat de les coses de cada dia, molt sovint sense fer coses vistents ni grandioses. Hi ha molta gent en el món que procura viure així. Certament, són molts aquells que, també prop nostre, nodrits i enfortits per una vida de pregària, procuren sense fer soroll viure l'Evangeli a fons en l'amor a Déu i als altres.

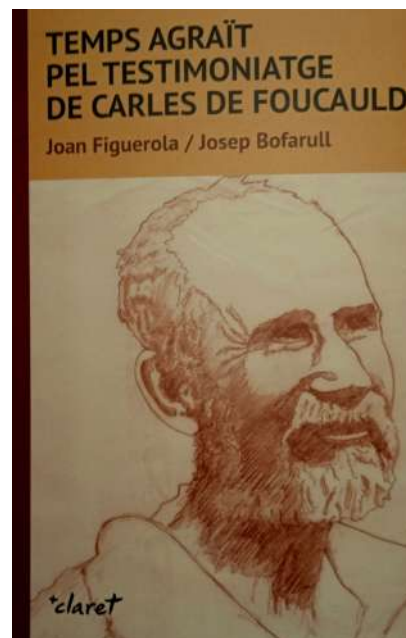
L'amor a Déu i als altres, són dos elements que van molt junts perquè, com recorda Joan Figuerola, citant unes paraules del G. Carles de Foucauld, "el mitjà per adquirir la caritat envers Déu és practicant-la envers els homes" (p. 20). Això vol dir, també, viure un amor que porta a treballar per una societat més justa i fraterna, per la pau i el diàleg que estableix ponts, per guarir ferides del cor i ser portadors d'esperança. Els dos textos que formen el llibre ens indiquen d'una manera pràctica i atraient com podem traduir l'Evangeli en la pràctica de cada dia, en totes les situacions. I a saber ser germans de tota persona humana. Efectivament, com diu Joan Figuerola en la seva part del llibre, i Mn. Josep Bofarull podria dir el mateix: "voldria que el lector veiés en les meves paraules un reflex del que he viscut" (p. 18).

Per la seva banda, Mn. Josep diu de la seva part del llibre, i crec que també Joan Figuerola podria dir el mateix de la seva: "si la lectura d'aquestes ratlles anima a algú a apropar-se al germanet universal, Carles de Jesús, per a viure segons el seu carisma, hauré aconseguit la principal intenció que tenen (cf. p. 73).

És una invitació a tots nosaltres, doncs, a llegir el llibre i a continuar-lo amb nous capítols amb la nostra vida de cada dia. Serà el camí que ens menarà a ser "sants de la porta del costat". Moltes gràcies!

Passant pàgines

Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld

Títol: Temps agraït pel testimoniatge de Carles de Foucauld

Autors: Joan Figuerola i Josep Bofarull

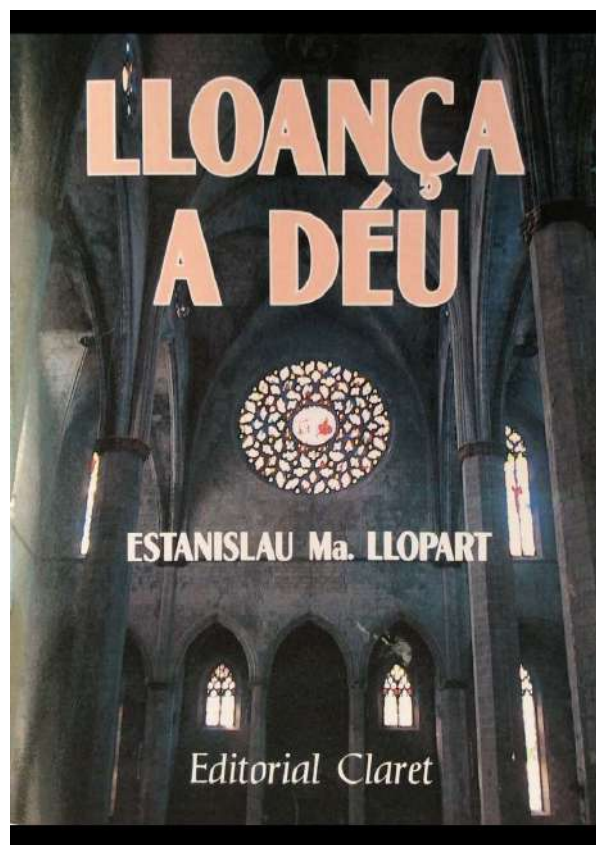
Editorial Claret, SLU

Any de l'edició: 2021

Pàgines: 136

El mestratge de la vida amagada del G. Carles ens remet a la crida repetida del Papa Francesc a viure a fons la vida cristiana i, per tant, a ser sants en la vida de cada dia, deixant-se portar i treballar per l'Esperit Sant

Lloança a Déu

LLOANÇA A DÉU – Estanislau Ma. Llopart

El podeu descarregar a: <http://comunitatdejesus.net/lloanca-a-deu/>

Per a moltes persones que n'han fet ús per a la seva pregària personal i comunitària aquest llibre, *Lloança a Déu*, és un tresor.

El pare Estanislau Maria Llopart, monjo de Montserrat, inicià la seva vida eremítica l'any 1961 a la Santa Cova de la Mare de Déu de Montserrat. Es traslladà a l'ermita de la Santa Creu l'any 1965. Hi va fer estada fins al 1972, i la seva figura tingué un important ressò per a moltes persones -de diferents orígens i creences- que anaven a trobar-lo, en algunes de les quals va arribar a despertar la vocació eremítica. Després de passar un any i mig a una cova prop de Betlem, el 1974 va emprendre l'etapa definitiva d'ermità al Japó. Va tornar a la seva estimada muntanya de Montserrat poc abans de morir, el març de 2003.

En el decurs d'aquests anys va anar seleccionant i adaptant Salms i Càntics de forma pacient i acurada. Els va donar un llenguatge "cristià" –dins dels límits possibles– a fi d'adaptar-los a la pregària cristiana.

La Comunitat de Jesús –acollida per l'ermità i nascuda a la mateixa ermita de la Santa Creu l'any 1968– rebia des del Japó, l'any 1985, les últimes adaptacions i correccions d'aquest recull de textos que l'editorial Claret va publicar l'any 1988 dins la col·lecció els Daus.

A hores d'ara, exhaurit el llibre i consultada l'editorial, no ha semblat oportú fer-ne una reedició en paper. És per aquest motiu que hem dut a terme la digitalització, revisió i edició que avui us oferim en aquest format pdf: fàcil de fer arribar a qualsevol persona que hi pugui estar interessada, i fàcil de compartir en pantalla quan les pregàries hagin de ser telemàtiques. Confiem que aquest recull de **Salms i Càntics** en "obert" pugui acompanyar la nostra vida com una *Lloança a Déu*

El racó de la musa

JOSEP CALVET

El bosc dels tions

Al Bosc dels Tions avança la tardor.

Com que és un bosc de pins i alzines sempre és verd, però les vinyes i els camps de presseguers que l'envolten ja fa dies que es vesteixen de tots els matisos del marró, del groc i fins i tot del vermell.

Passades les calors de l'estiu l'han refrescat les darreres pluges. Als racons més obacs, les moltes i els líquens, abans pansits per la sequera, agraeixen la re-cobrada humitat i fins i tot alguns bolets despleguen els seus paraigües.

Heu de saber que, arribat el mes de novembre, als amagatalls que les arrels dels arbres protegeixen, els tions comencen a despertar-se.

Passat Nadal havien tornat als seus caus i, ben arraulits, han dormit durant molts mesos, només destorbats, com no, pels senglars incansables i tafaners que remouent la terra sovint els confonen amb una arrel tendre o un tubèrcul deliciós.

Quin ensurt quan els tions s'hi tornen mossegant-los el musell!! Fugen comes ajudeu-me sense arribar a entendre què hi havia de tan viu sota terra.

Arribat aquest temps també han d'anar amb comptedoncs, com sabeu, la tardor és temporada de bolets. El bosc s'omple d'humans que armats de bastons i navalles remenen als peus dels arbres buscant el preuat rovelló i bé podrien, sense voler-ho, deixar algun tió sense nas. No conec cap cas però tota prudència és poca i quan senten el crit triomfant: "Aquí! Aquí n'hi ha!" s'arronsen tot el que poden fins que passen el perill.

A banda d'aquests petits ensurts res destorba el descans dels tions. No els arriba la calor de l'estiu i si, per mala sort, al bosc s'hi cala foc, la terra que els cobreix els guarda de les flames.

Com us deia al bosc dels tions avança la tardor. Ara un, ara un altre, comencen a desvetllar-se. Noten l'augment de la humitat; quan plou molt algun rierol subterrani els obliga a canviar de lloc i el fred de les matinades els recorda que s'acosta el temps de Nadal.

Uns als altres s'avisen, se saluden, comencen a pensar quina ruta seguiran fins arribar a la llar que cadascun té destinada. Allí hi havia un nen o una nena però ara n'ha arribat un altre. En aquella casa o aquell pis, fa un any no n'hi havia cap i ara, ves per on, hi ha un petitó o una petitona, o potser n'han arribats dos de cop. Ara molts d'aquests nens i nenes venen d'indrets llunyans però, no hi fa res; hi ha tradicions tan boniques que travessen les diverses llengües i els diferents costums. Això, els Tions ho saben i, atansant-se Nadal, s'esforçaran en fer-se els trobadissos traient el nas entre troncs caiguts i bardisses i, si no els troben no hi fa res, tots saben el camí que va a la llar on viuen els nens i nenes que els esperen.

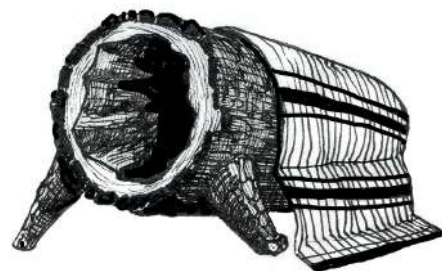
Cal dir també que els tions són molt soferts. Saben que els donaran de bastonades, que els cantaran la cançó del "Caga Tió" per animar-los a deixar anar tronc avall dolçaines i regals. Però, què hi fa dels cops si abans, acollits durant uns dies en una llar, els hauran alimentat amb saboroses pells de mandarina.

I, acomplerta la seva missió, misteriosament, sense fer cap soroll ni deixar cap rastre desapareixeran; marxaran boscos endins a refugiar-se en els seus caus fins el Nadal següent.

De boscos de tions n'hi ha molts. El nostre està aquí davant, sota el rocam de Crestabocs, muntanyes d'Ordal, voltat de vinyes i de camps de presseguers.

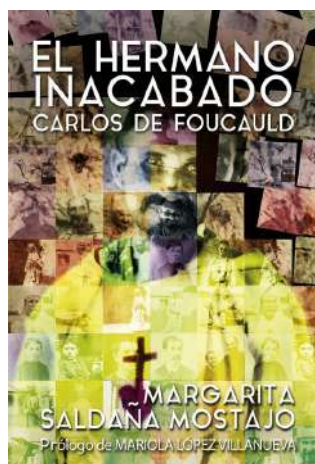
No massa lluny hi passa una gran carretera i té a prop pobles i urbanitzacions. S'hi amaguen, a més dels tions, molts senglars i algunes guineus, també els conills porucs. Pel brancam dels pins saltan esquiroles, els tudons i d'altres aus mitjaneres petites hi fan nius i, de tant en tant, se sent el crit de l'esperver. Resseguint-ne els camins trobareu algunes cabanes de pedra seca més o menys ben conservades, que amb els marges d'antigues terrasses cobertes de matolls i de troncs caiguts són el testimoni que en un altre temps aquí hi havia conreus que, abandonats, han estat guanyats pel bosc.

Avi Josep
Novembre 2021

El hermano inacabado

Carlos de Foucauld

Títol: El germà inacabat: Carlos de Foucauld

Autora: Margarita Saldaña Mostajo

Editorial: [SAL TERRAE](#)

Any d'edició: 2022

ISBN: 978-84-293-3052-6

Pàgines: 192

Enquadernació: Rústica

Col·lecció: Servidors i Testimonis

Una pel·lícula

La directora d'orquestra

(originalment en neerlandès, *De Dirigent*) és una pel·lícula dramàtica neerlandesa del 2018 basada en la vida de la directora d'orquestra [Antonia Brico](#).

Argument:

L'inici de la pel·lícula està ambientat en l'any 1924. L'holandesa Antonia Brico, interpretada per [Christanne de Bruijn](#), emigra de petita als Estats Units i vol convertir-se en directora professional. A principis del segle XX, una directora dona no era socialment acceptada i Brico es va trobar amb l'oposició de diverses persones. De totes maneres, ella persevera i debuta com a directora professional als vint-i-quatre anys amb l'[Orquestra Filharmònica de Berlín](#). Després d'això, dirigeix altres orquestres importants.

La cuinera misteriosa

Paellada de carabassó amb formatge i pernil

Aquesta és una recepta senzilla per un sopar, o com entrant de dinar.

Només té tres ingredients.
1 o 2 carabassons.
100 gr. de formatge ratllat.
50 gr. de pernil serrà.

Amb un ganivet molt esmolat tallem rodanxes de carabassó amb la pell.

Per a aquesta recepta, és preferible utilitzar carabassons petits perquè queden més ben posats a la paella.

A la paella, posem una mica d'oli, molt poc, només pintada, si teniu un pinzell de cuina, us farà servei, col·loquem els carabassons cobrint el fons i els cuinem a la planxa.

Normalment, ho haurem de fer en diverses tandes.

Quan els carabassons estiguin daurats per les dues cares, els tornem a col·locar perquè cobreixin el fons de la paella i per sobre posem força formatge ratllat.

Deixem que el formatge comenci a fondre's amb la calor. Perquè es fongui abans, podem posar una tapa de cassola sobre la paella.

Afegim també el pernil molt picat i unes fulletes de farigola fresca o de qualsevol altra herba aromàtica que tinguem a casa.

No cal fer servir sal perquè el pernil i el formatge ja aporten força sabor, però un cop acabada la recepta, podem tastar i rectificar si escau.

Bon profit!!

Arxiu de Boletines Jesus Caritas a Tarrés

SIGFRID PARTICIPATIU

GRÀCIES XAVI
PER LA TEVA INSPIRACIÓ!

ANIMEU-VOS
A ENVIAR HISTÒRIES
DEL SIGFRID
PER PROPRERS NÚMEROS

AI MARETA MEVA...
HA 'CAIGUT' EL WHATSAPP,
EL FACEBOOK, L'INSTAGRAM...
NO VA RES!!! QUÈ FARÉ ARA???

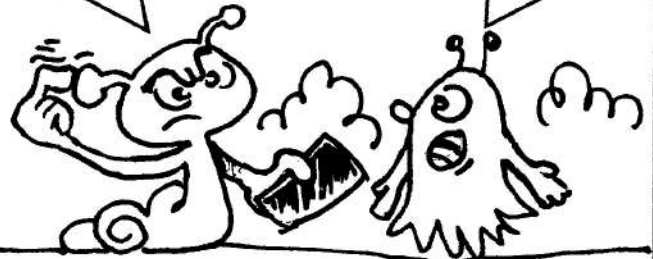

DONCS... PODRIES APROFITAR
QUE TENS TANTS SEGUIDORS A LES
XARXES, PER QUEDAR AMB ALGÚN
DELLS I ANAR A FER UN CAFÈ.

TENS RAÓ AMADEU.
TINC 5.000 AMICS
AL FACEBOOK, 3.000
SEGUIDORS A INSTAGRAM...

VÉS A CASA
DEL QUE TINGUIS
MÉS APROP,
I LLESTOS.

PERÒ... ARA QUE HI
PENSO... LA MAJORIA
NO SÉ NI QUI SÓN,
NI ON VIUEN!

AI SIGFRID!... TANT
D'AMIC I SEGUIDOR, I
A L'HORA DE LA VERITAT
MÉS SOL QUE LA UNA

POTSER SÍ QUE HAURIA DE COMENÇAR A
FER AMICS REALS EN COMPTES DE
VIRTUALS...
I A SOBRE L'AMADEU MHA DEIXAT TIRAT!

XAVI '24